

Ordføreren (Ingvard Jensen): Til det Udvalg, der er nedsat til at behandle Loven om Indfødsret, er der i Aar henvist 11 Andragender, et usædvanlig stort Antal. Angaaende de 3 gør Udvalget ikke Indstilling, medens det henviser 8 til Indenrigsministeren. Det første af dem, hvorom der ikke gøres Indstilling, er Nr. 2 fra Arbejdsmand Per Olsson af Kolding. Grunden til, at Udvalget ikke gør Indstilling, er den, at han i 1868—69, 1883—84 og 1885 har modtaget Fattigunderstøttelse til et samlet Beløb af 86 Kr. 82 Ø. Det har været en stiltiende Overenskomst mellem Landstingets og Folketingets Udvalg gennem en Række af Aar, at man ikke henviser Andragender, naar den vedkommende har faaet Fattigunderstøttelse. Vi have ikke fundet Anledning til at fravige dette Standpunkt og det saa meget mere som den ærede Minister har afvist Andragendet. Desuden hører den vedkommende Arbejdsmands Vidnesbyrd ikke til de allerbedste og omfatter et forholdsvis kort Tidsrum, saa at man ogsaa af den Grund har haft Betæneligheder ved at gøre Indstilling. Der er dernæst Nr. 5, Glarmester Ferdinand Bendix Iburg af Randers. Han har i 1885—87 modtaget Fattighjælp til et samlet Beløb af 120 Kr. og er altsaa ligestillet med den fornævnte. Der er dog det at bemærke, at han er meget godt anbefalet saavel af Byraadet som fra anden Side. Byraadet har i sin Anbefaling anført, at der ikke er Udsigt til, at han vil komme til i en nær Fremtid at falde det offentlige til Byrde, men af den Grund, at Ministeren har afvist Andragendet, fordi han har modtaget Fattighjælp, har Udvalget ikke villet gøre nogen Indstilling. Endelig er der Nr. 9, Stenhugger, Brugsforeningsuddeler August Wilhelmsson af Sandvig. Han har ikke modtaget nogen Fattigunderstøttelse, men han er straffet med 4 Dages Vand og Brød efter Straffelovens § 249. Han har faaet Æresoprejsning i Henhold til Loven af 14. Februar 1903. Men Ministeren har afvist ham, og det er jo ogsaa forholdsvis nylig, at han har faaet Æresoprejsning, hvorfor Udvalget ikke gør nogen Indstilling.

Tilbage ere de 8, som Udvalget foreslaar at henviser til Indenrigsministeren, af disse ere de fleste fra Allinge-Sandvig Kommune. Den første af dem er den under I. anførte Styrmand Jacob von der Lippe Schanche af Helsingør, født i Norge 1863. Han kom her til Landet i 1892, er gift med en dansk Kvinde, og hans Anbefalinger ere gode, han betegnes af Hel-

singør Byraad som en stræbsom, hæderlig og ædruelig Mand, der uden Vanskelighed ernærer sig og sin Familie. — Den næste er den under III anførte Stenhugger Håkon Akesson af Sandvig. Han er født i Sverige 1853 og tog fast Ophold her i Landet 1891. Han havde tidligere været her i 4 Aar, men var vendt tilbage igen. Han er gift med en dansk Kvinde, har fast Ejendom i Allinge-Sandvig Kommune og er anbefalet af Byraadet der. Jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa denne Anbefaling. Det er den samme, som kommer igen for hver af de Andragere, der bo i Allinge-Sandvig Kommune. Kommunalbestyrelsen har givet alle disse Andragere et godt Vidnesbyrd, men alligevel haft sine Betæneligheder ved at indstille dem til Indfødsret i Betragtning af, at der er saa mange Svenskere i Kommunen, at man er bange for, at de i alt for stor Udstrækning skulle komme til at bebyrde Kommunen, hvis Forholdene skulde forandre sig, hvad jo ikke er umuligt. Det er nemlig saaledes, at for en Del Aar siden solgte Kommunen en Del Klipper, Hammeren, til Stenværk, som drives af Tyskere, og der kom et stort Antal Arbejdere, navnlig Svenskere dertil. I Førstningen ansaa Kommunen det for en Lykke at faa denne Virksomhed sat i Gang og ventede, det skulde være til stor Fordel for Kommunen, men den er bleven noget betænkelig ved det, da det foreløbig har givet Anledning til ret betydelige Udgifter, idet navnlig Skolevæsenet har maattet udvides betydeligt. Dertil kommer, at de mange Arbejdere, hvad Tid det skal være, kunne komme til at staa uden Arbejde, idet man ingen Garanti har for, at denne Virksomhed fortsættes. Det er derfor ikke ganske uden Grund, at Allinge-Sandvig Kommunalbestyrelse har haft nogen Betænelighed ved at anbefale Andragerne. Ikke desto mindre finder Udvalget, at det vilde stride i alt for høj Grad mod de almindelige Regler, dersom man af den Grund vilde afvise Andragerne, naar de have de Kvalifikationer, der kræves for at komme i Betragtning i Lighed med alle andre. Vi have derfor ment at burde henviser disse Andragender, og vi have ogsaa skønnet, at den egentlige og stærkeste Grund for Ministeren til ikke tidligere at sætte dem paa Lovforslaget, vel nok har været den, at deres Ophold her har været noget kort, til Dels ogsaa noget vaklende, idet en Del af dem under Strjkeforhold har været borte en kortere Tid.

Om de andre Andragere skal jeg fatte